

NÉMETI ANETT

ha már minden...

*ha már minden eltörik,
ha már minden elszakad,
elszakad-e majd a szál,
mely a földhöz vonz, ragad?
elég feszes-e az ív
mi az égnek boltozat?
elég hitvány-e a szem
elég trágár-e a szó?
csontba markol-e a kéz,
gyilkos ölelése jó?*

*ha már minden elszakad,
ha már minden eltörik,
jó szavakból fény fakad,
s elragyog a napkörig.*

HÁROMSZOR PRÓBÁLT

*Egy gondolat megkérdi tán:
van-e még könny a gyász után,
a naptól felfénylő mosoly,
amíg az elme megbomol,
akad-e egy maréknyi por?*

*Elillannak a délkörök
a romok alatt ördögök,
az ördögök arcán kevély
öröm, könnyörtelen szeszély.*

*Kanyargó, szűk tenyérvonat,
 bokáig ér a csönd, a zaj.
 A fattyú most felém tekint:
 hát mégis kezdődik megint.
 A tükkör réme – jámbor arc,
 nincs másod, már csak vért akarsz –
 az elrothadó hús szaga,
 ez már a pokol maga –
 magába szív az éjszaka.
 A porból támadó jelek
 alatt a föld is megremeg,
 de kincset lelsz a rög alatt:
 háromszor próbált aranyat,
 s a romok alatt: önmagad.*

*Már elemészt a ragyogás –
 ez most fehér... ez most csodás.
 Halált köhögve lépsz felém,
 úgy teszek, mintha érteném,
 mit hozol gyöngye válladon.
 Bokádig ér a fájdalom,
 feletted tűz és irgalom.*

*A porba írom arcodat,
 ott fekszik bordáim alatt
 az emléked, hogy láttalak,
 az üdvözült, sós könnyeket,
 beissza fénytelen szemed,
 már csak egy lépés, s láthatod:
 tépett szivárványt tart karod,
 már csak egy sóhaj, s vége lesz,
 és én is ott leszek veled...*